

Про квасолинку, яка мріяла побачити сонце

Зоряна Живка

На гвіздочку в коморі висіла торбина з квасолею, звичайнісінькою собі квасолею. Жила в тій торбині маленька, звичайнісінька біла в цяточку Квасолинка. Лежала вона поміж своїх сестер і мріяла. А мріяла квасолинка про Сонце.

Уявіть-но тільки собі, бідолашна ніколи не бачила сонечка! Живучи ще в стручку мами-квасольки, вона повсякчас відчувала його лагідні промені. Матуся казала, що вони життєдайні: без сонця не було б життя, не було б квасолі. Отож, ростучи, набираючись сили, досягаючи у стручку, Квасолинка весь час мріяла побачити Сонце.

Останнього серпневого дня, досить похмурого й незатишного, бабуса з Катрусею прийшли на город і повисмикували всі до одної бадилли квасолі – вони вже кілька днів стояли геть посохлі, а ввечері вилущили зі стручків квасолинки. І нашу Квасолинку з сестричками також. Бабуса зсипала їх у торбину, яку й повісила в коморі.

– Будемо, онучко, й у борщ варити, й на пиріжки, а яка добра капуста з квасолею тушкована!..

"Так я й не побачила Сонця, – скрушно зітхнула Квасолинка. – А тепер потраплю до юшки... І все".

Але час минав, багато її посестер опинилися в каструлі, а Квасолинчина черга не надходила. Поволі в її душі заясніла надія: "Може, колись я ЙОГО все ж побачу!" – і вона мріяла, мріяла, мріяла. "Яке воно, Сонце?"

– Катрусю, принеси мені торбинку з квасолею.

Дівчинка зняла стару полотняну торбу з гвіздка, внесла до кухні, висипала кілька жмень квасолі на стіл.

"От і мене з'їдять. Прощай, любе, так і не побачене Сонечко!" – тихо промовила Квасолинка. Тихо-тихо, що ні бабуса, ні Катруся її не почули.

– Бабусю, дивіться, яка гарненька! В цяточку! Як намистинка! Можна я її залишу?

– Кого?

– Квасолинку!

– Навіщо вона тобі? Квасоля квасолею.

– Е ні, вона особлива. Он які цяточки симпатичні! Я її посаджу.

– Залишай, коли хочеш. Мені хіба шкода, – знизала плечима бабуса.

Кілька днів Квасолинка лежала в сірниковій коробці на Катрусиному письмовому столі.

"А раптом мені ще пощастить і я таки побачу Сонце? – думалося Квасолинці. – Хоча навряд... У борщ я не втрапила, то десь загублюся... Он Катруся мене бавитись узяла."

Та одного дня Катруся прийшла зі школи раніше, вона виклала на столі зо два десятки різноманітних, схожих на барвисті намистинки, квасолинок. Серед них були

білі в рожеву цяточку, і в чорну, й у фіолетову, і чорні з жовтим, і брунатні, і бордові... круглі та продовгуваті, великі й маленькі. Одним словом – ціла колекція квасолинок.

– Вже час саджати вас. На дворі травень. Прощавайте мої рябенькі. Прошу зродіть мені рясно-рясно.

Дівчинка пішла на город, викопала на грядці кілька ямок, а тоді в три рядочки посадила свою квасолю.

Сердешна Квасолинка так довго чекала на цей день: "Сьогодні я напевне побачу Сонце. Це мій останній шанс!" Але – як прикро! – небо суцільно вкривала сіра ковдра хмар.

У землі було вогко й темно. Квасолинці стало страшно. У неї всередині все ніби ворухилося, переверталось і тріщало. "Це кінець. Я, мабуть, вмираю. Ось так, проживши довге життя, я ні разу не бачила Сонця!"

За кілька днів її біла в цяточку шкірка тріснула – і те, що вже довгий час ворухилося вийшло назовні. "Я вже померла", – подумала Квасолинка.

Але ні, вона ж не перестала ні дихати, ні думати, а навпаки спрагло вбирала воду... І росла!

Минуло ще день чи два і на поверхні землі з'явився маленький паросток. "Невже це я?" – аж не вірилося Квасолинці.

Щось тепле, сяюче і величне дивилося на неї з фіалково-блакитного неба, ніжно пестячи золотавими променями. "Ти хто?" – "Я Сонце." – "Сонце! Яке ти гарне! Як же я хотіла тебе побачити! Дякую, що зігріваш мене! Дякую, Сонечко!"

Сонечко всміхнулося Квасолинці, а вона простягла до нього рученята-листочки і трішечки піросла.